

FEITEN:

Alle kunstwerken, alle boeken en geschriften, alle wetenschappelijke beweringen en historische gebeurtenissen in dit boek zijn waarheidsgetrouw.

‘Het Consortium’ is een particuliere organisatie met kantoren in zeven landen. Om redenen van veiligheid en privacy is de naam veranderd.

Inferno is de onderwereld uit *De goddelijke komedie*, het epische gedicht van Dante Alighieri waarin de hel beschreven wordt als een tot in de details gestructureerd rijk dat wordt bevolkt door wezens die ‘schimmen’ worden genoemd, zielen zonder lichaam die gevangenzitten tussen leven en dood.

PROLOOG

Ik ben de Schim.

Door de angstige stad ren ik.

Door het eeuwige lijden vlucht ik weg.

Ik strompel ademloos over de oever van de Arno, sla links af de Via dei Castellani in en haast me naar het noorden, wegduikend in de schaduw van de Uffizi.

Nog steeds zitten ze achter me aan.

Hun voetstappen klinken steeds luider terwijl ze me met meedogenloze vastberadenheid opjagen.

Dat doen ze al jaren. Hun vasthoudendheid houdt me ondergronds... dwingt me te leven in het vagevuur... te werken onder de aarde als een chtonisch monster.

Ik ben de Schim.

Hier boven de grond richt ik mijn blik op het noorden, maar ik kan geen rechte weg naar de verlossing vinden, want de Apennijnen onderscheppen het eerste licht van de dageraad.

Ik loop achter het palazzo langs, met zijn gekanteelde toren en de klok met één wijzer. Op de Piazza di San Firenze zigzag ik tussen de vroege marskramers door, met hun hese stemmen en hun geur van *lampredotto* en geroosterde olijven. Nadat ik voor het Bargello langs ben gelopen, ga ik in westelijke richting naar de spitse toren van de Badia en kom ik abrupt tot stilstand bij het ijzeren hek onder aan de trap.

Hier moet men elke angst van zich afzetten.

Ik duw de greep naar beneden en stap het gangetje in, en ik weet dat er geen terugkeer mogelijk is. Ik dwing mijn loden benen de smalle trap op, die naar de hemel draait over marmeren treden, zacht van ouderdom, versleten en vol putjes.

Echoënde stemmen van beneden. Smekend.

Ze komen achter me aan, onverzettelijk, steeds dichterbij.

Ze weten niet wat er komen gaat... of wat ik voor hen gedaan heb!

Ondankbaar land!

Onder het klimmen worden de visioenen steeds levensechter: de wulp-

se lichamen, kronkelend in de vurige regen, de vraatzuchtige zielen, badend in uitwerpselen, de verraderlijke schurken, bevroren in Satans ijzige greep.

Ik beklim de laatste trap en bovenaan struikel ik, de dood nabij, de vochtige ochtendlucht in. Ik ren naar de manshoge muur en kijk door een opening. Diep onder me ligt de gezegende stad, het toevluchtsoord waar ik kon ontsnappen aan de mensen die me hebben verbannen.

Roepende stemmen, dicht achter me. 'Wat jij gedaan hebt, is waanzinnig!'

Waanzin brengt waanzin voort.

'In godsnaam,' roepen ze, 'vertel ons waar je het hebt verborgen!'

Het is juist in Gods naam dat ik dat niet doe.

Ik sta in de hoek, met mijn rug tegen de koude steen. Ze staren diep in mijn heldergroene ogen en hun blik wordt donkerder, niet langer smekend, maar dreigend. 'Je weet dat we onze methoden hebben. We kunnen je dwingen te vertellen waar het is.'

Juist daarom ben ik tot halverwege de hemel geklommen.

Opeens draai ik me om, ik hef mijn armen en krom mijn vingers over de hoge muur. Ik trek me op, zet mijn knieën op de smalle rand, en dan richt ik me wankelend op.

Leid me door de leegte, goede Vergilius.

Ze stormen vol ongeloof naar voren om me bij mijn voeten te grijpen, maar zijn tegelijkertijd bang dat ze me uit mijn evenwicht zullen brengen, zodat ik zal vallen. Nu smeken ze met stille wanhoop, maar ik heb hun de rug toegekeerd. *Ik weet wat me te doen staat.*

Daarbeneden, duizelingwekkend ver beneden me, strekken de rode pannendaken zich uit als een zee van vuur en verlichten het schone land waarover eens de groten dwaalden: Giotto, Donatello, Brunelleschi, Michelangelo, Botticelli.

Ik schuif dicht naar de rand.

'Kom naar beneden!' roepen ze. 'Het is nog niet te laat!'

O, moedwillige onwetendheid! Begrijpen jullie de toekomst dan niet? Zien jullie niet de pracht van mijn schepping? De noodzaak?

Dit ultieme offer breng ik met blijdschap, en daarmee zal ik jullie de laatste hoop ontnemen om te vinden wat jullie zoeken.

Jullie vinden het nooit op tijd.

Tientallen meters onder me wenken de keien van de piazza, als een stille oase. Wat had ik graag meer tijd gehad... maar tijd is een luxe die

zelfs ik met mijn enorme fortuin me niet kan veroorloven.

In die laatste seconden kijk ik neer op de piazza en daar zie ik iets wat me verrast.

Ik zie jouw gezicht.

Je kijkt vanuit de schaduw naar me op. Je ogen zijn droevig, maar ik bespeur er ook ontzag in voor wat ik heb bereikt. Je begrijpt dat ik geen andere keuze heb. Ik moet mijn meesterwerk beschermen ter wille van de mensheid.

Het groeit nog steeds, zelfs nu nog... terwijl het wacht... verscholen in de bloedrode wateren van de lagune zonder weerschijn van sterren.

En dus sla ik mijn ogen op van de jouwe en aanschouw de horizon. Hoog boven deze zwaarbeproefde wereld zeg ik mijn laatste smeekbede.

Lieve God, ik bid dat de wereld me gedenkt, niet als een monsterlijke zondaar, maar als de glorieuze verlosser die ik zoals U weet in werkelijkheid ben. Ik bid dat de mensheid zal begrijpen welk geschenk ik nalaat.

Mijn geschenk is de toekomst.

Mijn geschenk is de verlossing.

Mijn geschenk is het Inferno.

Daarmee fluister ik mijn amen... en neem de laatste stap, de afgrond in.

I

De herinneringen kwamen langzaam naar boven, als luchtballonnen uit de duisternis van een bodemloze put.

Een gesluisde vrouw...

Robert Langdon zag haar aan de overkant van een rivier, waarvan het kolkende water rood was van het bloed. Op de andere oever stond de vrouw naar hem te kijken, roerloos, plechtig, haar gezicht verborgen achter een sluier. In haar hand had ze een blauwe *tainia*-doek, die ze omhoogstak ter ere van de zee van lijken aan haar voeten. De geur van de dood was alomtegenwoordig.

Zoekt, fluisterde de vrouw. En gij zult vinden.

Langdon hoorde de woorden alsof ze in zijn hoofd waren uitgesproken. 'Wie bent u?' wilde hij roepen, maar hij bracht geen geluid voort.

De tijd dringt, fluisterde ze. Zoek en vind.

Langdon deed een stap naar de rivier, maar hij zag dat het water bloedrood was en te diep om te doorwaden. Toen hij weer opkeek naar de gesluisde vrouw hadden de lichamen aan haar voeten zich vermenigvuldigd. Er waren er nu honderden, misschien wel duizenden. Sommige leefden nog, kronkelend van pijn, en stierven een afschuwelijke dood – verteerd door vuur, begraven in de uitwerpselen, elkaar verslindend. Hij hoorde de klagende kreten van menselijk lijden over het water echoën.

De vrouw kwam op hem af en stak hem haar smalle handen toe, alsof ze hem smeekte haar te helpen.

'Wie bent u?' riep Langdon nogmaals.

Als antwoord tilde de vrouw langzaam haar sluier op. Ze was buitengewoon mooi, maar ouder dan Langdon had gedacht: in de zestig misschien, statig en sterk, als een tijdloos beeldhouwwerk. Ze had een strenge kaaklijn, gevoelvollen ogen en lang, zilvergrijs haar dat in kleine krullen over haar schouders golfde. Om haar hals hing een amulet van lapis lazuli, één enkele slang, om een staf gekronkeld.

Langdon had het gevoel dat hij haar kende... en vertrouwde. *Maar hoe? Waarom?*

Ze wees naar een paar schoppende benen dat uit de aarde stak, ken-

nelijk de benen van een arme ziel die op zijn kop en tot zijn middel begraven was. Op het bleke dijbeen van de man stond één enkele letter, geschreven met modder. *R*.

R? dacht Langdon onzeker. *Als in... Robert?* 'Ben... ik dat?'

Het gezicht van de vrouw verried niets. *Zoek en vind*, herhaalde ze.

Plotseling straalde ze een wit licht uit, dat steeds feller werd. Haar hele lichaam begon hevig te trillen en met een donderslag barstte ze in duizend lightsplinters uiteen.

Met een kreet werd Langdon wakker.

De kamer was felverlicht. Hij was alleen. De scherpe geur van ontsmettingsmiddel hing in de lucht en ergens piepte een apparaat in het rustige ritme van zijn hartslag. Langdon probeerde zijn rechterarm te bewegen, maar voelde onmiddellijk een scherpe pijsnscheut. Hij keek omhoog en zag een infuus aan de huid van zijn onderarm trekken.

Zijn hart ging sneller slaan; de apparaten pasten zich aan en piepten ook sneller.

Waar ben ik? Wat is er gebeurd?

Langdons achterhoofd klopte; hij voelde een knagende pijn. Voorzichtig bracht hij zijn vrije arm omhoog en raakte zijn hoofd aan om de bron van die pijn te lokaliseren. Onder zijn plakkerige haar voelde hij de harde knobbels van een stuk of tien hechtingen vol opgedroogd bloed.

Hij sloot zijn ogen en probeerde zich te herinneren of hij een ongeluk had gehad.

Niets. Helemaal niets.

Denk na.

Niets dan duisternis.

Een man in operatiekleding kwam haastig binnen, waarschijnlijk gealarmeerd door Langdons op hol geslagen hartmonitor. Hij had een ruige baard, een borstelige snor en zachtmoedige ogen, die een bedachtzame rust uitstraalden onder de zware wenkbrauwen.

'Wat... is er gebeurd?' wist Langdon uit te brengen. 'Heb ik een ongeluk gehad?'

De man legde een vinger tegen zijn lippen en rende weer de gang op, waar hij iemand riep.

Langdon draaide zijn hoofd, maar het leek wel of er een spijker in zijn schedel werd geslagen. Hij haalde diep adem en liet de pijn wegebben. Toen bekeek hij heel voorzichtig en methodisch de steriele omgeving.

Er stond maar één bed in de kamer. Geen bloemen, geen kaarten.

Langdon zag zijn kleren op een aanrecht liggen, in een doorzichtige plastic zak. Ze zaten onder het bloed.

Mijn god. Dat was flink raak, zo te zien.

Nu draaide hij zijn hoofd heel langzaam naar het raam naast het bed. Buiten was het donker. Nacht. Hij zag alleen zijn eigen spiegelbeeld in het glas – een lijkbleke vreemde, grijs en vermoeid, met een heleboel slangetjes en snoertjes aangesloten aan allerlei medische apparatuur.

Er naderden stemmen in de gang en Langdon draaide zijn hoofd weer naar de kamer. De dokter kwam terug, nu in het gezelschap van een vrouw.

Langdon schatte haar begin dertig. Ze droeg blauwe operatiekleding en haar blonde haar zat in een dikke paardenstaart die achter haar aan wipte als ze liep.

‘Ik ben dokter Sienna Brooks,’ zei ze met een glimlach. ‘Ik werk vanavond samen met dokter Marconi.’

Langdon knikte zwakjes.

De lange, elegante dokter Brooks bewoog zich met de assertieve soepelheid van een sportvrouw. Zelfs in de vormeloze operatiekleding had ze een pezige gratie. Hoewel ze voor zover Langdon kon zien helemaal geen make-up op had, leek haar huid ongewoon glad; de enige smet was een piepklein schoonheidsvlekje net boven haar mond. Haar ogen waren zachtbruin, maar leken ongewoon doordringend, alsof ze getuige waren geweest van meer onpeilbare ervaringen dan paste bij iemand van haar leeftijd.

Ze ging naast hem zitten. ‘Dokter Marconi spreekt heel weinig Engels,’ zei ze. ‘Hij heeft mij gevraagd uw opnameformulier in te vullen.’ Ze glimlachte nogmaals.

‘Dank u,’ zei Langdon met schorre stem.

‘Goed,’ begon ze zakelijk. ‘Wat is uw naam?’

Daar moest hij even over nadenken. ‘Robert... Langdon.’

Ze scheen met een lampje in Langdons ogen. ‘Beroep?’

Deze informatie kwam nog langzamer boven water. ‘Hoogleraar. Kunstgeschiedenis... en symbolenleer. Harvard University.’

Dokter Brooks liet het lampje verrast zakken. De dokter met de borstelige wenkbrauwen keek al net zo verbaasd.

‘U bent Amerikaan?’

Langdon keek haar verward aan.

‘Ziet u...’ Ze aarzelde. ‘U had geen identificatie bij u toen u vanavond

werd binnengebracht. Maar u droeg een Harris Tweed-jasje en Britse instappers, dus we dachten dat u een Brit was.'

'Ik ben Amerikaan,' verzekerde Langdon haar, te uitgeput om uit te leggen dat hij een voorliefde had voor goed gemaakte kleding.

'Hebt u ergens pijn?'

'In mijn hoofd,' antwoordde Langdon. Het geklop in zijn hoofd werd alleen maar erger door het felle lampje. Gelukkig stak ze het nu in haar zak om zijn pols te pakken en zijn hartslag te controleren.

'U werd schreeuwend wakker,' zei de vrouw. 'Weet u nog waarom?'

In een flits was Langdon terug in het vreemde visioen met de gesluierde vrouw, omringd door krioelende lichamen. *Zoekt en gij zult vinden.* 'Ik had een nachtmerrie.'

'Wat droomde u?'

Hij vertelde het haar.

Het gezicht van dokter Brooks bleef neutraal terwijl ze aantekeningen maakte op een klembord. 'Enig idee waardoor zo'n angstaanjagend visioen veroorzaakt kan zijn?'

Langdon zocht in zijn geheugen en schudde toen zijn hoofd, dat uit protest hevig bonsde.

'Goed, meneer Langdon,' zei ze, nog steeds schrijvend. 'Een paar routinevragen. Welke dag is het vandaag?'

Hij dacht even na. 'Het is zaterdag. Ik herinner me dat ik eerder vandaag over de campus liep, op weg naar een middagcollege, en toen... dat is zo'n beetje het laatste wat ik me kan herinneren. Ben ik gevallen?'

'Daar hebben we het straks wel over. Weet u waar u bent?'

Langdon waagde een gok. 'Het Massachusetts General Hospital?'

Dokter Brooks maakte nog een aantekening. 'En kan ik iemand voor u bellen? Vrouw? Kinderen?'

'Nee, niemand,' antwoordde hij instinctief. Hij had altijd genoten van de eenzaamheid en de onafhankelijkheid die zijn zelfverkozen staat van vrijgezel hem verschaft, hoewel hij moest toegeven dat hij in deze situatie graag een vertrouwd gezicht aan zijn bed had gezien. 'Ik zou wat collega's moeten bellen, maar dat komt wel.'

Toen dokter Brooks klaar was met het maken van haar notities, kwam de oudere dokter naar hem toe. Hij streek over zijn borstelige wenkbrauwen, haalde een kleine memorecorder uit zijn zak en liet die aan dokter Brooks zien. Ze knikte begrijpend en wendde zich weer tot haar patiënt.

'Meneer Langdon, toen u vanavond werd binnengebracht, mompelde

u iets. Steeds hetzelfde.' Ze keek even naar dokter Marconi, die de digitale recorder omhooghield en op een knop drukte.

De opname werd afgespeeld en Langdon hoorde zijn eigen versufte stem telkens dezelfde woorden mompelen: *'Ve... sorry. Ve... sorry.'*

'Het lijkt mij,' zei de vrouw, 'dat u "very sorry, very sorry" zegt.'

Langdon was het met haar eens, maar hij kon het zich niet herinneren.

Dokter Brooks keek hem verontrustend scherp aan. 'Hebt u enig idee waarom u dat zei? Hebt u ergens spijt van?'

Langdon zocht de donkere uithoeken van zijn geheugen af, en opnieuw zag hij de gesluierde vrouw voor zich. Ze stond aan de oever van een bloedrode rivier, omringd door lichamen. Hij rook weer de stank van de dood.

Langdon werd overvallen door een onberedeneerd gevoel van gevaar... niet alleen voor hemzelf, nee, voor iedereen... Het gepiep van zijn hartmonitor versnelde als een razende. Zijn spieren spannen zich en hij probeerde overeind te komen.

Vriendelijk maar beslist legde dokter Brooks een hand op Langdons borst en drukte hem weer in de kussens. Ze keek snel naar de dokter met de baard, die naar een aanrecht liep en iets begon klaar te maken.

Dokter Brooks boog zich over Langdon heen en fluisterde: 'Paniekgevoelens zijn heel normaal bij hersenletsel, meneer Langdon, maar u moet zorgen dat uw hartslag onder controle blijft. Geen beweging. Geen opwinding. Stil blijven liggen en uitrusten. Alles komt goed. Uw geheugen komt langzaam weer terug.'

De dokter kwam terug met een spuit, die hij aan dokter Brooks gaf. Ze spoot de inhoud in Langdons infuus.

'Een licht kalmerend middel,' legde ze uit. 'En het helpt ook tegen de pijn.' Ze stond op. 'Het komt helemaal goed, meneer Langdon. Gaat u maar slapen. Als u iets nodig hebt, drukt u maar op de knop naast uw bed.'

Ze deed het licht uit en vertrok, samen met de dokter met de baard.

Langdon voelde bijna meteen hoe de medicijnen door zijn lichaam stroomden en hem weer de diepe put in sleepten waar hij net uit was geklommen. Hij verzette zich tegen het gevoel en hield uit alle macht zijn ogen open in de donkere kamer. Hij probeerde rechtop te gaan zitten, maar zijn lichaam voelde aan als cement.

Hij ging verliggen, en keek nu weer naar het raam. De lampen waren

uit en zijn weerspiegeling in het donkere glas was verdwenen en vervangen door een verlichte skyline.

Tussen de contouren van spitsen en koepels domineerde één enkele, vorstelijke gevel: de façade van een imposant, stenen fort met een gekanteelde borstwering en een honderd meter hoge toren, die zich aan de bovenkant verbreedde tot een machicoulis, eveneens bekroond met robuuste kantelen.

Langdon schoot overeind en de pijn explodeerde in zijn hoofd. Hij bedwong het scherpe kloppen en keek naar de toren.

Hij kende het middeleeuwse bouwwerk heel goed.

Het was uniek.

Helaas bevond het zich zesenhalfduizend kilometer van Massachusetts.

Aan de andere kant van het raam, verborgen in de schaduwen van de Via Torregalli, stapte een krachtig gebouwde vrouw soepel van haar BMW-motor en liep met de ingehouden kracht van een panter door de straat. Haar blik was scherp. Haar kortgeknipte haar, dat in stekels overeind stond, stak af tegen de opgezette kraag van haar zwartleren motorpak. Ze controleerde haar van een geluiddemper voorziene wapen en keek omhoog naar het raam van Robert Langdon, waarachter het licht net was uitgegaan.

Eerder die avond was haar oorspronkelijke opdracht gruwelijk misgelopen.

Eén koerende duif had alles veranderd.

Nu kwam ze dat rechtzetten.

2

Ben ik in Florence?

Robert Langdons hoofd bonsde. Hij zat rechtop in zijn ziekenhuisbed en drukte herhaaldelijk op de knop om de zuster te waarschuwen. Ondanks het kalmerende middel ging zijn hartslag veel te snel.

Dokter Brooks kwam gehaast binnenlopen, met wippende paardenstaart. 'Is alles goed met u?'

Langdon schudde verbijsterd zijn hoofd. 'Ik ben in... Italië?'

'Mooi,' zei ze. 'U herinnert het zich weer.'

'Nee!' Langdon wees door het raam naar het imponerende bouwwerk in de verte. 'Ik herken het Palazzo Vecchio.'

Dokter Brooks deed het licht aan en de skyline van Florence verdween. Ze kwam bij zijn bed staan en fluisterde rustig: 'Meneer Langdon, u hoeft zich geen zorgen te maken. U lijdt aan een milde vorm van amnesie, maar dokter Marconi heeft bevestigd dat uw hersenfuncties prima in orde zijn.'

De dokter met de baard kwam binnenhollen. Ook hij had blijkbaar het belletje gehoord. Hij controleerde Langdons hartmonitor terwijl de jonge dokter in rap, vloeiend Italiaans tegen hem praatte. Ze zei iets met de strekking dat Langdon '*agitato*' was toen hij had gemerkt dat hij zich in Italië bevond.

Geagiteerd? dacht Langdon boos. *Eerder verbijsterd!* De adrenaline die door zijn aderen stroomde was inmiddels de strijd aangegaan met het kalmerende middel. 'Wat is er met me gebeurd?' wilde hij weten. 'Welke dag is het vandaag?'

'Er is niets aan de hand,' zei ze. 'Het is heel vroeg in de morgen. Maandag 18 maart.'

Maandag. Langdon dwong zijn pijnlijke hoofd de laatste beelden terug te halen die hij zich kon herinneren, beelden van een koude, donkere zaterdagavond waarop hij in zijn eentje over de campus van Harvard liep, op weg naar zijn college. Zaterdagavond. *Dat is twee dagen geleden!* De paniek kreeg hem scherper in haar greep toen hij probeerde zich iets te herinneren van het college of van wat er daarna was gebeurd. *Niets.* Het piepen van zijn hartmonitor versnelde.

De oudere dokter krabde in zijn baard en ging door met het bijstellen van de apparatuur terwijl dokter Brooks weer naast Langdon ging zitten.

'Alles komt goed,' verzekerde ze kalm. 'We hebben vastgesteld dat u retrograde amnesie hebt, wat heel vaak voorkomt bij hoofdletsel. De herinneringen aan de laatste paar dagen zijn misschien vaag of ontbreken helemaal, maar er zal geen sprake zijn van blijvende schade.' Ze zweeg even. 'Weet u mijn voornaam nog? Die heb ik u verteld toen ik de eerste keer binnenkwam.'

Langdon dacht even na. 'Sienna.' *Dokter Sienna Brooks.*

Ze glimlachte. 'Ziet u wel? U vormt al nieuwe herinneringen.'

De pijn in Langdons hoofd was bijna ondraaglijk en van dichtbij bleef hij wazig zien. 'Wat is er gebeurd? Hoe ben ik hier gekomen?'

'Ik denk dat u beter kunt proberen te rusten, en misschien...'

'Hoe ben ik hier gekomen?' drong hij aan, en zijn hartmonitor ging weer sneller piepen.

'Oké, blijft u rustig ademen,' zei dokter Brooks, die een nerveuze blik wisselde met haar collega. 'Dan zal ik het u vertellen.' Haar stem werd aanmerkelijk ernstiger. 'Drie uur geleden bent u de afdeling Spoedeisende Hulp binnen komen strompelen met een bloedende hoofdwond. Daar bent u in elkaar gezakt. Niemand had enig idee wie u was of hoe u hier kwam. U mompelde iets in het Engels, dus vroeg dokter Marconi mij om assistentie. Ik kom uit het Verenigd Koninkrijk en ik ben hier op sabbatical.'

Langdon had het gevoel dat hij was ontwaakt in een schilderij van Max Ernst. *Wat doe ik in godsnaam in Italië?* Normaal gesproken kwam hij hier om het jaar in juni voor een kunstconferentie, maar het was pas maart.

Het kalmerende middel deed zich weer gelden en hij had het gevoel dat de zwaartekracht elke seconde sterker werd en probeerde hem door de matras heen te trekken. Langdon verzette zich, hield zijn hoofd omhoog en deed zijn uiterste best alert te blijven.

Dokter Brooks boog zich als een engel over hem heen. 'Alstublieft, meneer Langdon,' fluisterde ze. 'De eerste vierentwintig uur zijn heel belangrijk bij verwondingen aan het hoofd. U moet rusten, anders kunt u blijvend letsel oplopen.'

Opeens kraakte er een stem over de intercom in de kamer. '*Dokter Marconi?*'

De dokter met de baard drukte op een knop aan de muur en antwoordde: '*Si?*'

De stem over de intercom sprak in rap Italiaans. Langdon begreep niet wat er gezegd werd, maar zag wel dat de twee dokters elkaar verrast aanken. *Of is het geschrokken?*

'*Un minuto,*' antwoordde Marconi, en hij maakte een eind aan het gesprek.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Langdon.

De ogen van dokter Brooks leken zich iets te vernauwen. 'Dat was de receptionist van Spoedeisende Hulp. Er is bezoek voor u.'

Er flakkerde een sprankje hoop op in Langdons versufte brein. 'Ge-

lukkig! Misschien weet die bezoeker wat er met me gebeurd is.'

Ze keek weifelend. 'Het is alleen wel vreemd dat u nu al bezoek krijgt. We wisten uw naam niet en u staat nog niet eens geregistreerd.'

Langdon ging moeizaam rechtop zitten, vechtend tegen het kalmerende middel. 'Als iemand weet dat ik hier ben, zal die iemand ook wel weten wat er gebeurd is!'

Dokter Brooks keek even naar dokter Marconi, die meteen zijn hoofd schudde en op zijn horloge tikte. Ze wendde zich weer tot Langdon.

'Dit is de intensive care,' legde ze uit. 'Hier is pas op zijn vroegst morgenochtend negen uur bezoek toegestaan. Dokter Marconi gaat even kijken wie de bezoeker is en wat hij of zij wil.'

'Maakt het niet uit wat ik wil?' protesteerde Langdon.

Dokter Brooks glimlachte geduldig, dempte haar stem en boog zich dichterbij hem toe. 'Meneer Langdon, er zijn een paar dingen die u niet weet over de afgelopen nacht, over wat er met u is gebeurd. En ik vind het niet meer dan eerlijk dat u alle feiten kent voordat u met iemand spreekt. Helaas denk ik niet dat u al sterk genoeg bent om...'

Langdon kwam met moeite verder overeind. 'Wat voor feiten?' vroeg hij. Het infuus in zijn arm prikte en zijn lichaam voelde loodzwaar. 'Ik weet alleen dat ik in een ziekenhuis in Florence lig en dat ik bij aankomst telkens de woorden "very sorry" herhaalde.'

Er kwam een angstaanjagende gedachte bij hem op.

'Heb ik een auto-ongeluk veroorzaakt?' vroeg Langdon. 'Is er door mijn schuld iemand gewond geraakt?'

'Nee, nee,' zei ze. 'Dat geloof ik niet.'

'Wat is er dan?' drong Langdon aan, die nu woedend naar de beide dokters keek. 'Ik heb het recht om te weten wat er aan de hand is!'

Er viel een lange stilte. Uiteindelijk knikte dokter Marconi aarzeland tegen zijn aantrekkelijke jonge collega. Dokter Brooks zuchtte en kwam dichterbij het bed staan. 'Goed, ik zal u vertellen wat ik weet. En u luistert rustig, afgesproken?'

Langdon knikte, wat hem een steek van pijn bezorgde die uitstraalde door zijn hele hoofd. Hij negeerde het en wachtte gretig op antwoorden.

'Ten eerste... Uw hoofdwond is niet veroorzaakt door een ongeluk.'

'Dat is een hele opluchting.'

'Niet echt. Uw wond is veroorzaakt door een kogel.'

Langdons hartmonitor ging sneller piepen. 'Wát?'

Dokter Brooks sprak snel, maar met vaste stem. 'Een kogel heeft de

bovenkant van uw hoofd geschampt en u waarschijnlijk een hersenschudding bezorgd. U hebt enorm geluk gehad dat u nog leeft. Een paar centimeter lager en...' Ze schudde haar hoofd.

Langdon staarde haar ongelovig aan. *Heeft iemand me neergeschoten?*

Er klonken boze stemmen in de gang, alsof er een ruzie was uitgebroken. Alsof degene die Langdon kwam bezoeken niet wilde wachten. Bijna meteen daarop hoorde hij een zware deur aan het eind van de gang openslaan. Hij bleef kijken tot hij een gestalte in de gang zag opdoemen.

De vrouw was volledig in zwart leer gekleed. Ze was gespieerd en sterk en had donker stekelhaar. Ze bewoog zich soepel, alsof haar voeten de grond niet raakten, en kwam recht op Langdons kamer af.

Zonder enige aarzeling ging dokter Marconi in de deuropening staan om de bezoeker de toegang te ontzeggen. '*Ferma qui!*' zei hij bevelend, en hij hield zijn hand op als een politiemans.

Zonder haar pas te vertragen haalde de onbekende een handwapen met geluiddemper tevoorschijn. Ze richtte het op de borst van dokter Marconi en schoot.

Staccato gesis.

Langdon zag vol ontzetting dat dokter Marconi achterwaarts de kamer in wankelde, op de grond viel en naar zijn borst greep; zijn witte doktersjas was doordrenkt van het bloed.

3

Acht kilometer uit de kust van Italië voer het zeventig meter lange luxe-jacht *Mendacium* door de vroege ochtendmist die opsteeg van de zacht voortrollende golven van de Adriatische Zee. De stealthromp was dof-grijs geschilderd, wat het schip het grimmige aanzien gaf van een marinevaartuig.

Het schip, waaraan een prijskaartje hing van meer dan driehonderd miljoen Amerikaanse dollars, was destijds opgeleverd met alle gebruikelijke luxe: een bubbelbad, een zwembad, een bioscoop, een eenpersoonsduikbootje en een helikopterdek. Maar de eigenaar gaf niet echt om comfort; meteen na aflevering, inmiddels vijf jaar geleden, had hij de betreffende ruimten leeggehaald en een elektronisch commandocentrum met loden

wanden laten installeren waar het leger zijn neus niet voor zou ophalen.

In het commandocentrum met zijn drie satellietverbindingen en met communicatielijnen via een overvloedige verzameling relaisstations aan de wal, werkten bijna vijftientig mensen – technici, analisten, operatiecoördinatoren – die aan boord woonden en onafgebroken contact onderhielden met de operatiecentra die de organisatie op het land bezat.

De beveiliging van het schip bestond onder meer uit in het leger getrainde militairen, twee raketdetectiesystemen en een arsenaal aan de modernste wapens. Samen met het ondersteunend personeel – koks, schoonmakers en andere dienstverleners – kwam het aantal opvarenden op meer dan veertig. De *Mendacium* was een mobiel kantoorgebouw van waaruit de eigenaar zijn rijk bestuurde.

Het kleine mannetje met zijn gebruiende huid en diepliggende ogen was bij zijn personeel slechts bekend als ‘de provoost’. Zijn niet bijster indrukwekkende uiterlijk en zijn directheid leken goed te passen bij iemand die een enorm fortuin had vergaard met zeer uiteenlopende, maar altijd discrete dienstverlening aan de schimmige zelfkant van de maatschappij.

Hij had al van alles naar zijn hoofd gekregen – dat hij een zielloze huurling was, dat hij gelegenheid gaf tot zonde, dat hij de slippendrager was van de duivel – maar dat was allemaal onzin. De provoost gaf zijn cliënten eenvoudig de mogelijkheid om hun ambities en verlangens na te jagen zonder daar de gevolgen van te hoeven dragen. Het was niet zijn probleem dat de mens zondig van aard was.

Wat zijn critici ook mochten beweren en wat hun ethische bezwaren ook mochten zijn: de provoost had een goed werkend moreel kompas. Hij had zijn reputatie – en het Consortium – opgebouwd met inachtneming van twee gouden regels:

Beloof nooit iets wat je niet kunt waarmaken.

Lieg nooit tegen een cliënt.

Nooit.

In zijn professionele carrière had de provoost nimmer een belofte verbroken en had hij nimmer verzuimd een afspraak na te komen. Hij was absoluut, gegarandeerd betrouwbaar, en hoewel er zeker contracten waren waar hij spijt van had gekregen, was het nooit bij hem opgekomen om te proberen van zo’n contract af te komen.

Toen hij die morgen het privé balkon van zijn luxehut op stapte, keek

de provoost uit over de deinende zee en probeerde hij de onrust te onderdrukken die hij diep vanbinnen voelde.

Onze in het verleden genomen beslissingen zijn de bouwmeesters van ons heden.

De beslissingen die de provoost in het verleden had genomen, hadden hem in de positie gebracht dat hij bijna elk mijnenveld ongeschonden door wist te komen. Maar toen hij die dag door het raam naar de verre lichtjes van het Italiaanse vasteland keek, was hij ongewoon nerveus.

Een jaar eerder had hij op ditzelfde jacht een beslissing genomen waarvan de gevolgen alles wat hij had opgebouwd dreigden te verwoesten. *Ik heb mijn diensten toegezegd aan de verkeerde man.* Dat had de provoost toentertijd op geen enkele wijze kunnen voorzien, maar de misrekening had geleid tot een storm aan onvoorziene uitdagingen en hem gedwongen een aantal van zijn beste agenten het veld in te sturen met het bevel 'alles te doen wat nodig was' om te voorkomen dat zijn slagzij makende schip zou kapseizen.

Op dat moment wachtte de provoost op bericht van een van die agenten.

Vayentha, dacht hij, en hij zag de pezige specialist met het stekelhaar voor zich. Vayentha, die hem tot deze missie altijd feilloos van dienst was geweest, had de afgelopen nacht een fout gemaakt die grimmige gevolgen had. De laatste zes uren waren één paniekerige wanhoopspoging geweest om de situatie weer in de hand te krijgen.

Vayentha beweerde dat de fout het gevolg was van domme pech – er had een duif gekoerd, net op het verkeerde moment.

Maar de provoost geloofde niet in pech. Alles wat hij deed was zo georkestreerd dat elk toeval, elk risico werd uitgesloten. Alles onder controle houden, dat was de kracht van de provoost. Met elke mogelijkheid rekening houden, bedacht zijn op elke reactie en de werkelijkheid manipuleren tot het gewenste resultaat is bereikt. Hij had een onberispelijke staat van dienst als het om succes en geheimhouding ging, en dat leverde een uiterst indrukwekkende klantenkring op van miljardairs, politici, sjeiks en zelfs complete overheden.

In het oosten begon het eerste vage ochtendlicht de laagste sterren aan de horizon op te slokken. Op het dek stond de provoost geduldig te wachten op bericht van Vayentha dat haar missie volgens plan was verlopen.

Heel even had Langdon het gevoel dat de tijd stilstond.

Dokter Marconi lag bewegingloos op de vloer en het bloed spoot uit zijn borst. Langdon vocht tegen het kalmerende middel in zijn aderen en keek op naar de moordenaar met het stekelhaar, die door de gang kwam aanlopen en de laatste paar meter naar de open deur aflegde. Toen ze bijna op de drempel stond, keek ze naar Langdon en richtte het wapen recht op hem... op zijn hoofd.

Ik ga dood, beseftte Langdon. Ik ben er geweest.

De knal was oorverdovend in de kleine ziekenhuiskamer.

Langdon kromp in elkaar, ervan overtuigd dat hij was geraakt, maar het geluid kwam niet van het vuurwapen. De knal was afkomstig van de zware metalen deur, die dichtsloeg toen dokter Brooks zich ertegenaan wierp en hem op slot draaide.

Met wilde angstogen draaide dokter Brooks zich om naar haar bebloede collega. Ze ging op haar hurken naast hem zitten en controleerde zijn hartslag. Dokter Marconi hoestte een mondvul bloed op, dat over zijn wang en door zijn dikke baard droop. Toen verslaptte hij.

‘Enrico, no! Ti prego!’ gilde dokter Brooks. In de gang sloeg een regen van kogels tegen de metalen buitenkant van de deur, gevolgd door gegalmeerde kreten.

Op de een of andere manier was Langdon inmiddels in beweging gekomen, nu de paniek en zijn instinct het kalmerende middel hadden overwonnen. Toen hij moeizaam uit bed klauterde, schoot er een brandende pijn door zijn rechteronderarm. Even dacht hij dat een van de kogels door de deur was gedrongen en hem had geraakt, maar toen hij naar beneden keek, beseftte hij dat het infuus in zijn arm was afgebroken. De plastic katheter stak uit een rafelig gat in zijn arm en het warme bloed stroomde uit het buisje.

Hij was inmiddels klaarwakker.

Dokter Brooks zat nog steeds op haar hurken naast Marconi naar een hartslag te zoeken. De tranen welden op in haar ogen. Toen leek het alsof er een knop werd omgedraaid; ze stond op en wendde zich tot Langdon. Haar gezicht veranderde voor zijn ogen: de jonge trekken verhardden zich, vertoonden nu de afstandelijke zelfbeheersing van een ervaren eerstehulparts die zich voor een crisis gesteld ziet.

‘Kom mee,’ commandeerde ze.

Dokter Brooks greep Langdon bij de arm en trok hem de kamer door. Het geluid van schoten en chaos in de gang hield aan toen Langdon op onzekere benen naar voren strompelde. Zijn geest was alert, maar zijn zwaar gedrogeerde lichaam reageerde traag. *Opschieten!* De tegelvloer voelde koud aan onder zijn voeten en het dunne ziekenhuishemd was veel te kort voor een man van een meter drieëntachtig. Hij voelde het bloed over zijn onderarm in zijn handpalm sijpelen.

Terwijl de kogels nog steeds tegen de zware deurknop sloegen, duwde dokter Brooks Langdon ruw een kleine badkamer in. Ze stond op het punt hem te volgen toen ze bleef staan, zich omdraaide, terugrende naar het aanrecht en zijn bebloede Harris Tweed-jasje meegriste.

Laat dat verrekke ding toch liggen!

Ze kwam terug met het jasje en deed snel de badkamerdeur op slot. Op dat moment vloog de deur van de ziekenhuiskamer open.

De jonge dokter nam de leiding. Ze beende door het badkamertje naar een tweede deur, rukte hem open en nam Langdon mee naar de naastgelegen verkoeverkamer. Achter hen klonk het geluid van schoten toen dokter Brooks haar hoofd de gang in stak, Langdon bij zijn arm greep en hem meetrok naar een trappenhuis. De plotselinge beweging maakte Langdon duizelig; hij had het gevoel dat hij elk moment flauw kon vallen.

De volgende vijftien seconden gingen in een waas voorbij... de trappen af... struikelend... vallend. Het gebons in zijn hoofd was bijna ondraaglijk. Hij leek nog waziger te zien en zijn spieren reageerden traag, zodat elke beweging in slow motion leek te worden uitgevoerd.

Opeens voelde de lucht koud aan.

Ik sta buiten.

Toen dokter Brooks hem door een donkere steeg wegleidde van het gebouw, trapte Langdon op iets scherp en viel. Hij kwam hard op de grond terecht. Ze worstelde om hem overeind te krijgen en vervloekte hardop zijn gedrogeerde staat.

Aan het eind van de steeg struikelde Langdon opnieuw. Dit keer liet ze hem op de grond liggen, rende de straat op en schreeuwde iets tegen iemand in de verte. Langdon zag het zwakke groene licht van een taxi die voor het ziekenhuis stond. De wagen kwam niet in beweging; de chauffeur zat ongetwijfeld te slapen. Dokter Brooks gilte en zwaaide wild met haar armen. Eindelijk gingen de koplampen van de taxi aan en reed hij langzaam naar hen toe.

Achter Langdon sloeg een deur open in de steeg, gevolgd door het geluid van snel naderende voetstappen. Hij keek om en zag de donkere gestalte op hem af hollen. Langdon probeerde te gaan staan, maar de dokter hees hem al overeind en duwde hem op de achterbank van de taxi. Hij kwam half op de zitting en half op de vloer terecht, terwijl dokter Brooks boven op hem dook en het portier van de Fiat dichttrok.

De chauffeur keek met slaperige ogen achterom en staarde naar zijn bizarre vrachtje: een jonge vrouw in operatiekleding met een paardenstaart en een man in een gescheurd ziekenhuishemd met een bloedende arm. Hij stond duidelijk op het punt om te zeggen dat ze moesten maken dat ze uit zijn auto kwamen toen de zijspiegel explodeerde. De vrouw in zwart leer kwam de steeg uit gerend met haar vuurwapen in de aanslag. Het pistool siste weer op het moment dat dokter Brooks Langdon bij zijn hoofd greep en hem omlaag drukte. De achterrait spatte uiteen en het glas regende op hen neer.

Meer aansporing had de taxichauffeur niet nodig. Hij trapte het gaspedaal in en de taxi scheurde ervandoor.

Langdon had nog steeds het gevoel dat hij elk moment kon flauwvallen. *Proberen ze me te vermoorden?*

Toen ze eenmaal de hoek om waren, ging dokter Brooks overeind zitten en greep ze Langdons bebloede arm. De katheter stak scheef uit de wond.

‘Kijk naar buiten,’ commandeerde ze.

Langdon gehoorzaamde. Buiten schoten spookachtige grafstenen voorbij in het donker. Het leek gepast dat ze net langs een begraafplaats kwamen. Langdon voelde dat de dokter voorzichtig naar de katheter tastte. Toen rukte ze de naald uit zijn arm.

Een brandende pijnscheut joeg naar zijn hoofd. Hij voelde dat zijn ogen wegzolden in hun kassen; toen werd alles zwart om hem heen.

5

Het schrille gerinkel van zijn telefoon zorgde ervoor dat de provoost zich afwendde van de rustgevende mist boven de Adriatische Zee en snel zijn luxehut in stapte.